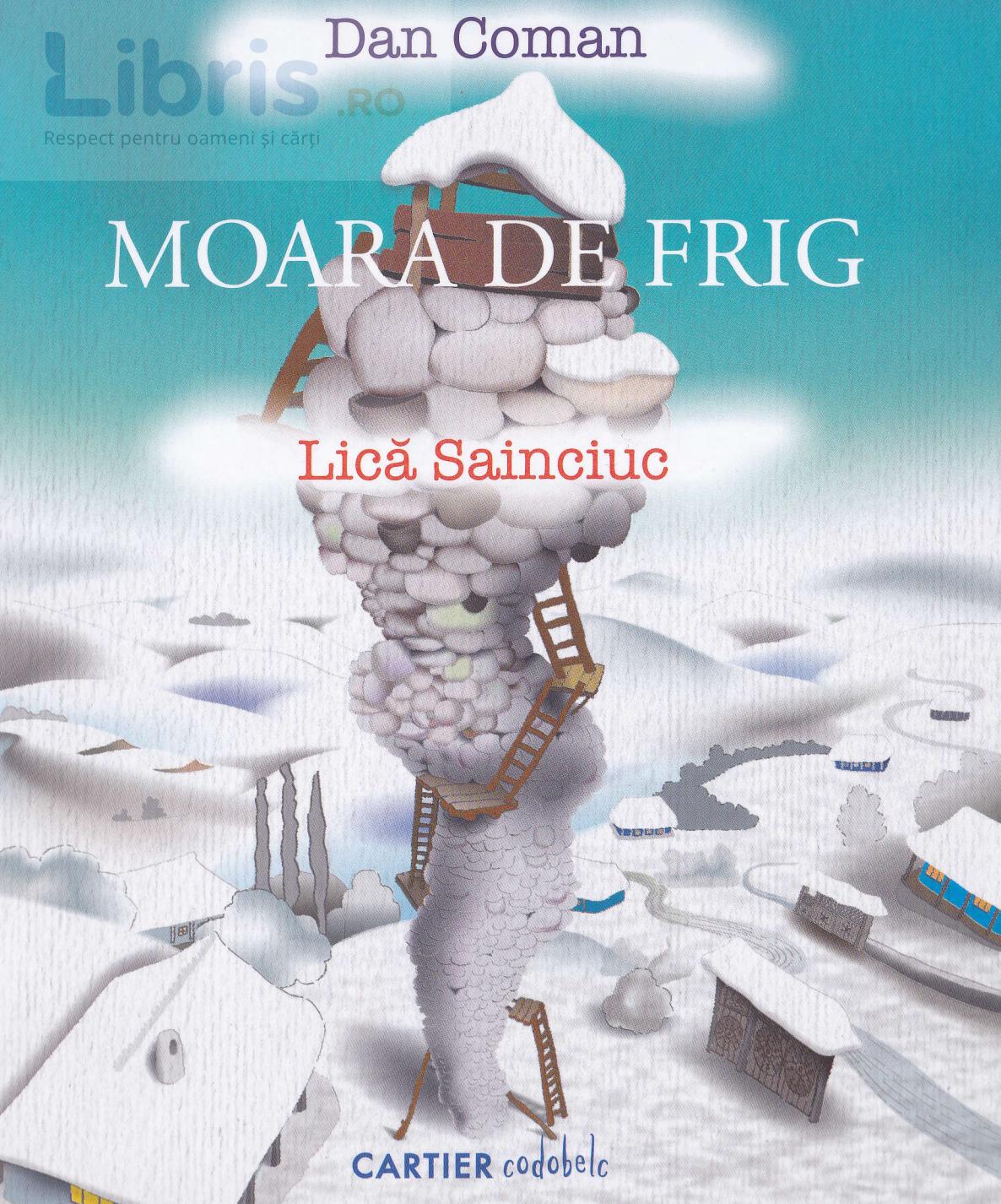

MOARA DE FRIG

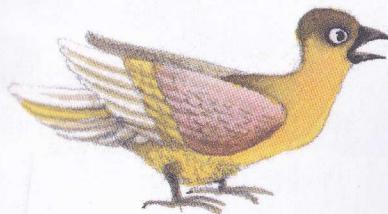
Lică Sainciuc

CARTIER codobelc

MOARA DE FRIG

Desene de
Lică Sainciuc

CARTIER codobelc

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ un sat numit Gersa. Satul avea formă de pălărie de cowboy și era așezat puțin strâmb, într-o parte, chiar la capătul lumii, exact acolo unde se termina Pământul. Dincolo de ultimul gard, cel al Morii de Frig, se întindea, lung și cuminte, Spațiul Cosmic.

În satul asta, mai mult ca orice, oamenii iubeau iarna. Și pentru că voiau ca iarna să țină cât mai mult timp, au construit în capătul satului o moară care măcina tot fumul Cald ce ieșea din hornul caselor și-l transforma în frig – un frig cu totul și cu totul special, cum nu mai exista nicăieri altundeva în lume. Era un frig moale și plăcut la atingere ca blana unei pisici, un fel de ger albăstrui în care puteai să stai ore în sir fără să-ți înghețe mâinile, nasul sau picioarele. În fiecare dimineată, după ce luau micul dejun și înainte de-a începe orice altă treabă, locuitorii satului mergeau la moară, umpleau

cu vârf câțiva saci cu frig dintr-ăsta pufos, cât să le ajungă întreaga zi, și se întorceau bucuroși acasă: atâta vreme cât Moara de Frig funcționa, iarna nu avea cum să se termine.

În prima casă din sat locuia, împreună cu părintii lui, Horică, un băiețel care toată ziua bună ziua nu făcea altceva decât să inventeze tot felul de lucruri.

Nodurile de la șiret care nu mai puteau fi niciodată
dezlegate, mașinutele din care nu rămâneau decât

rotile, scrisul de mâna pe care nu-l putea înțelege nimeni, devoratul de dulciuri – toate astea (și încă multe altele de același fel) le inventase Horică.

Dar cel mai mare vis al lui era să construiască în mijlocul satului o vacanță de iarnă fără sfârșit în care să încapă toți copiii din lume, un loc în care să nu trebuiască să faci altceva decât să te joci pe tabletă, să primești cadouri de sărbători și să cânti

